

שבת (עד:)

והתופר שתי תפירות. והא לא קיימא! אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: והוא שקשרן.

שולחן ערוך אורח חיים (סימן שיז סעיף ג)

מתירין בית הצואר מקשר שקשרו כובס, שאינו קשר של קיימא; אבל אין פותחין אותו מחדש, דמתקן מנא הוא. הגה: אפילו כבר נפתח, רק יא שחזר האומן וקשרו או תפרו ביחד כדרך שהאומנים עושין, (ר' ירוחם חי"ד); ולכן אסור לנתק או לחתוך זוג של מנעלים התפורים יחד כדרך שאומנים עושין, אע"ג דהתפירה אינה של קיימא. דאין חילוק בתפירה בין של קיימא לאינה ש"ק (הגמ"ר פ' במה טומנין); ויש מתירין בתפירה שאינה ש"ק, ואין להתיר בפני ע"ה (ב"י).

סמ"ג (ל"ת ס"ה)

כא-כב. והקושר והמתיר:

... ולפי זה אסור לקשור שני ראשי האבנט ברצועות בתוך המכנסיים בשבת כי אם בעניבה וטוב לעשות בראש האבנט כמו שעושין לחגורות כעין בוקל"א בלעז או של ברזל או של שאר מתכת (סה"ת סי' רמג):

כג. התופר שני תפירות:

... מדקדק הרב רבי אליעזר ממיץ (רעד דף קלז, א) למה אין תופר שתי תפירות חייב גם משום קושר שהרי אין מתחייב אלא אם כן קשרן, ופוסק מכאן שאין נקרא קשר של קיימא אלא אם כן עשה קשר על גבי קשר אמנם יש קשרים שמתקיימים בקשר אחד כגון שקושר חבל אחד בראש ואינו קושר שני ראשיו וכיוצא בזה ודאי נחשב קשר של קיימא אף בקשר אחד:

חידושי הריטב"א (שם)

והוא שקשרם. הקשו בתוספות וליחייב נמי משום קושר, ותירצו דכיון שאין הקשירה רק להעמיד התפירה לא חשבינן ליה אלא משום תופר בלחוד, ומורי הרב ז"ל פירש דקשרן לאו דוקא אלא שהרכיבן זה על גב זה ושזרן ביד לקיים התפירה, ויש עוד לומר כגון שקשרן על מנת להתיר אחרי כן דמשום קשירה ליכא אבל משום תפירה איכא כיון שהיא מתקיימת עכשיו.

הלכות שבת (פרק י הלכה יא)

המדבק ניירות או עורות בקולן של סופרים וכיוצא בו הרי זה תולדת תופר וחייב, וכן המפרק ניירות דבוקין או עורות דבוקין ולא נתכוין לקלקל בלבד הרי זה תולדת קורע וחייב.

ביאור הלכה (סימן שמ)

* ה"ז תולדת תופר - כי תופר ענינו הוא דלוקח שני דברים אחדים ומחבר אותם לאחד וכן הוא ע"י דיבוק ונ"ל דה"ה כשמדבק עץ לעץ ע"י דבק כנהוג ג"כ שם תופר עליו כי מצינו בגמרא דף ע"ד ע"ב דבעצים שייך ג"כ תפירה דאמר שם האי מאן דעבד חלתא [כוורת של קנים] אי חייטיה לפומיה וכו' ע"ש ברש"י:

ערוך השולחן אורח חיים (סימן שיז סעיף יח)

תולדת תופר המדבק ניירות בדבק או עורות זו לזו או שארי מיני סחורות כשמדבקן זו לזו הוי תולדת תפירה וחייב דמה לי חיבור ע"י תפירה או חיבור ע"י דבק ואע"ג דבתפירות יריעות של ס"ת לא מהני דבק כמ"ש ביו"ד סי' רע"ח שאני התם דהוה הלכה למשה מסיני דדוקא תפירה כאשר הבאנו שם מירושלמי דמגילה ע"ש והרי גם בתפירה בחוטין פסול אלא דוקא בגידין כמ"ש שם אבל בכל מקום תפירה ודיבוק ענין אחד הוא בכלאים וכיוצא בזה **ואם תשאל דא"כ קושר ותופר אחת הם דהא גם קושר מחבר הדברים זה לזה דאינו כן דחיבור דקשר ראוי להתירו ולהשיבו לקדמותו משא"כ בתופר ומדבק שכשירצה להשיבם לקדמותם בהכרח לקלקלם ולקרוע זה מזה מה שאינו כן בקושר:**

שו"ת אגרות משה חלק או"ח ב (סימן פד)

בענין חבור הדייפערס במחט שקורין פין וכן חבור תכשיטי הנשים לבגדיהן ע"י מחטין אם יש בזה חשש תפירה בשבת כ"א מנ"א תשי"ט. מע"כ ידידי הנכבד הרה"ג מוהר"ר חיים יונה פלאטא שליט"א. הנה בדבר שמחברים הדייפערס שמלפפין בו התינוקות ע"י פין וכן מה שמחברות הנשים תכשיטין לבגדיהן ע"י פין אם יש בזה חשש תפירה בשבת, היה נראה לע"ד בפשיטות שאין בזה שום חשש וכמו שנוהגין שמחברין כן גם בשבת. והטעם משום שאין זה ענין תפירה רק ענין פריפה שג"כ מחבר שני צידי הבגד שלא יפול שמותר כדאיתא בשבת דף ס"ה, **וכהא דמחברין ע"י קרסים וכפתרים הנקראים באטנס שג"כ הוא חבור טוב. וראיה מקשירה שהוא ג"כ חבור טוב ואין בזה חיוב תפירה ויש קשרים שגם מותרין כהא דקושרת אשה מפתחי חלוקה /שבת/ בדף קי"א אף שהוא חבור טוב יותר מג' תפירות, הרי חזינן דלא כל החבורין הם שייכים למלאכת תפירה, אלא חבור כהא דתפירה דמשוה שני חלקי בגד כבגד אחד ממש כמו שהיה נארג ולכן התולדה שלה הוא רק מדבק ניירות או עורות בקולן של סופרים וכיוצא בו כדכתב הרמב"ם בפ"י משבת הי"א, שהוא דבק שנעשו בזה שני הניירות והעורות כנייר אחד ועור אחד. אבל בהא דקשירה ופריפה וקרסים וכפתרים אף שנתחברו ע"י זה שני חלקי הבגד הוא חבור שאינו עושה אותם כבגד אחד אלא לעולם הם שני חלקים אך שנעשו מחוברים זל"ז שזה הוא חבור אחר שאינו שייך למלאכת תפירה...**